

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Ane Garačić, kao predsjednice vijeća, te Lidije Grubić Radaković, Ante Potrebeice, Katice Jelić i Damira Kosa, kao članova vijeća i više sudske savjetnice Aleksandre Holjevac, kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. Z. J., zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZRH, odlučujući o žalbi optuženika podnesenoj protiv presude Županijskog suda u Osijeku od 30. travnja 2003. godine, br. K-82/02, u sjednici održanoj 27. travnja 2004. godine, u prisutnosti zamjenika Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Mladena Pantlika,

presudio je:

Odbija se kao neosnovana žalba optuženika Z. J. i potvrđuje presuda suda prvog stupnja.

Obrazloženje

Presudom Županijskog suda u Osijeku optuženik Z. J. proglašen je krivim zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZRH, te je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od šest godina.

Temeljem čl. 45. OKZRH u izrečenu kaznu uračunato je vrijeme koje provodi u pritvoru od 13. studenoga 2002. godine, pa nadalje.

Temeljem čl. 128. st. 4. ZKP optuženik je oslobođen naknade troškova kaznenog postupka iz čl. 125. st. 2. t. 1. do 6. ZKP, te nagrade i nužnih izdataka postavljenog branitelja.

Protiv ove presude podnio je žalbu optuženik Z. J. putem svoje braniteljice S. K., odvjetnice iz O. zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, te pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da Vrhovni sud kao sud drugog stupnja ukine prvostupanjsku presudu i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Zamjenik Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske u pisanom podnesku, predložio je da se žalba optuženika odbije kao neosnovana, što je ponovio na sjednici prisutni zamjenik Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske.

Žalba nije osnovana.

Nije u pravu žalitelj kada u žalbi navodi da je ostvarena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 1. t. 11. ZKP, s tvrdnjom da postoji znatno proturječje između onog što se navodi u razlozima presude o iskazima danim u postupku i samih tih zapisnika o iskazima svjedoka I. S. i T. J.. Naprotiv, u obrazloženju prvostupanjske presude navodi se vrlo detaljno i opširno iz kojih razloga sud prvog stupnja ocjenjuje vjerodostojnima iskaze navedenih svjedoka unatoč pojedinim odstupanjima u međusobnom suglasju pri opisu događaja i njegovoj kronologiji. Pritom se u razlozima presude citiraju iskazi svjedoka I. S. i T. J. upravo u dijelovima u kojima su različiti, kako iskazi svjedoka I. S. u istrazi i na glavnoj raspravi, tako i iskaz svjedoka T. J., i to u odnosu na detalje u opisu događaja, koje upravo u žalbi ističe žalitelj. U razlozima presude nadalje, obrazlaže se iz kojih osnova sud prvog stupnja smatra u pojedinim dijelovima iskaze ovih svjedoka bitnima, te zbog čega pojedina razilaženja smatra nevažnima u odnosu na odlučne činjenice, pa iz tog razloga žalba nije osnovana.

Također, nije u pravu žalitelj kada u žalbi navodi da je ostvarena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 3. ZKP, s tvrdnjom da je povrijeđeno pravo obrane, jer u zapisnik nije unesen niti jedan odgovor svjedoka I. S. na postavljena pitanja braniteljice optuženika. Na zapisniku o glavnoj raspravi 20. veljače 2003. godine na listu 149 spisa konstatirano je da optuženik i njegova braniteljica stavljaju primjedbu na istinitost iskazivanja ovog svjedoka, ali ne, i primjedbu da u zapisnik nisu uneseni odgovori na postavljena pitanja, pa ni iz tog razloga žalba nije osnovana.

Nadalje, u obrazloženju presude sud prvog stupnja vrlo opširno i detaljno navodi razloge zbog kojih ocjenjuje iskaze svjedoka I. S. i T. J. vjerodostojnima, unatoč razlikama u opisu pojedinih detalja događaja i njihovoj kronologiji, koje razloge prihvaća i sud drugog stupnja. Naime, opravdano je sud prvog stupnja cijenio nebitnim razilaženje svjedoka I. S. u iskazu danom na glavnoj raspravi i u istrazi, u odnosu na njegovu prvotnu tvrdnju da mu je optuženik nožem zarezivao jedno uho odnosno oba uha, kako je to naveo na glavnoj raspravi, te nesuglasje njegovog iskaza u istrazi s iskazom svjedoka T. J., u kojem ovaj svjedok navodi da je optuženik rezao oba uha oštećeniku, kada nema dvojbe da su prilikom pregleda svjedoka I. S., istog dana tj. 27. studenoga 1991. godine po liječniku utvrđene rane razderotine iznad oba uha, te je zbog te dijagnoze i ostalih konstatiranih ozljeda upućen specijalistu.

Pravilno pritom, zaključuje sud prvog stupnja, da u kontekstu cjelokupnog događaja u atmosferi straha i osjećaja boli, prouzrokovane dugotrajnim i kontinuiranim ozljeđivanjem, svjedok I. S. sasvim sigurno nije bio u mogućnosti zapamtiti svaki detalj događaja, što se također odnosi i na svjedoka T. J., prema kojem je primijenjeno zastrašivanje, na način da je najprije morao gledati zlostavljanje drugoga, a zatim mu se nakon nekog vremena njemu i supruzi prijetilo oružjem. Prema tome, kada se uzme u obzir medicinska dokumentacija, te nalaz i mišljenje liječnika vještaka, osnovano prvostupanjski sud zaključuje da su iskazi svjedoka I. S. i T. J. u bitnim činjenicama suglasni i time vjerodostojni, te da je

vjerodostojnost iskaza posredno potkrijepljena iskazima svjedoka D. B., P. K., I. K., V. K. i M. K.. Naime, iako se radi o svjedocima koji nemaju neposrednih saznanja o samom događaju, oni svojim prikazom događaja i atmosfere u okruženju u kojem su se nalazili zajedno s oštećenicima, potkrjepljuju istinitost njihovih tvrdnji, pa ni iz tog razloga žalba nije osnovana.

Stoga je sud prvog stupnja valjanom analizom i ocjenom provedenih dokaza, u potpunosti i pravilno utvrdio činjenično stanje, te je osnovano ponašanje optuženika podveo pod obilježja kaznenog djela iz čl.120. st. 1. OKZRH, što je u svim razlozima u odlučnim činjenicama naveo u svojoj presudi, zbog čega ovo obrazloženje prihvaća sud drugog stupnja u cijelosti.

U skladu s odredbom čl. 382. ZKP, sud drugog stupnja razmatrao je i odluku o kaznenoj sankciji, iako ovaj razlog nije istaknut u žalbi optuženika, te je utvrđeno da je sud prvog stupnja uzeo u obzir sve olakotne i otegotne okolnosti vezane za osobu optuženika i učin djela. Stoga se izrečena kazna zatvora ukazuje primjerenom svim, u prvostupanjskoj presudi istaknutim okolnostima i težini djela, pa je i po stajalištu ovog suda drugog stupnja, takvom kaznom moguće ostvariti sve zakonom predviđene svrhe.

Kako ispitujući prvostupanjsku presudu po službenoj dužnosti u skladu sa čl. 379. st. 1. t. 1. i 2. ZKP, sud drugog stupnja nije našao da bi bila ostvarena bitna povreda odredaba kaznenog postupka, a niti povreda kaznenog zakona na štetu optuženika, to je primjenom čl. 387. ZKP presuđeno kao u izreci.

U Zagrebu, 27. travnja 2004. godine

Zapisničar:
Aleksandra Holjevac, v.r.

Predsjednik vijeća:
Ana Garačić, v.r.